

Colecția: **secretele bucureștilor**

Coperta: Stelian BIGAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOERESCU, DAN-SILVIU

**Ultimele clipe ale regilor și reginelor României :
docu-drame și mituri urbane / evocate de Dan-Silviu Boerescu. -
București : Integral, 2017**

Conține bibliografie

ISBN 978-606-992-032-9

821.135.1

© INTEGRAL, 2017

Editor: Costel POSTOLACHE

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tipărit la *Societatea Tipografică Filaret S.A.*

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-992-032-9

Cuprins

ULTIMELE CLIPE ALE REGILOR ȘI REGINELOR ROMÂNIEI

Regina Elena - "Medicamentul pentru Regele Ferdinand - impunerea de suveran - dar nefericit ca om, ucis de cancer și de durere"	49
Miss (Măria) - cea mai frumoasă și mai exuberantă - dintre Reginele României - "Răzburarea fatală a fost fatală"	67
Regina Carol a II-lea - imposibila întoarcere	91
Regina Maria Elena - sorții exilurilor succesive	103
Regina Ana - o frumoasă dintr-o României	133
Regele Mihai I. autenticul Supraviețuitor	139

INTEGRAL

ULTIMELE CLIFE ALE REGHILOR ȘI REGIMELOR ROMÂNIEI

Biblioteca a Națională a României.

Docu-drame și mituri literare

de Dan Simion Borescu

ISBN 978-606-94719-1-1

978-606-94719-1-1

© INTEGRAL, 2017

Editor: Castel POSTULACNE

Tipograf: Iulian STELIAN

Tipărit în România la Tipografia „PĂRUL ALB”

ISBN 978-606-94719-1-1

ISBN 978-606-94719-1-1

ISBN 978-606-94719-1-1

ISBN 978-606-94719-1-1

ISBN 978-606-94719-1-1

Cuprins

Regele Carol I – un sfârșit controversat.

Strania ipoteză a sinuciderii

Regele Carol I – un sfârșit controversat.

Strania ipoteză a sinuciderii 7

Regina Elisabeta (Carmen Sylva) –

„nedezmintita întrupare a bunătății” 49

Regele Ferdinand – împlinit ca Suveran

dar nefericit ca om, ucis de cancer și de durere 67

Missy (Maria) – cea mai frumoasă și mai exuberantă

dintre Reginele României.

Răzbunarea fiului i-a fost fatală! 79

Regele Carol al II-lea – imposibila întoarcere

Regina Mamă Elena – sortită exilurilor succesive 103

Regina Ana – o franțuzoaică pentru România

Regele Mihai I, autenticul Supraviețuitor! 129

Lămuriri bibliografice

137

Regele Carol I – un sfârșit controversat. Strania ipoteză a sinuciderii

Ce a însemnat Carol I pentru evoluția modernă a statului român este greu de spus în câteva cuvinte, rolul primului suveran modern fiind unul crucial dar fiind desăvârșit într-un foarte complicat context istoric, în care, finalmente, el a trebuit să aleagă – cu durere, zguduit de o sfâșietoare dramă interioară – între originea sa germanică și datoria de conducător responsabil pentru destinul unei națiuni care ea însăși se afla într-o continuă căutare a propriei identități.

Întemeietorul monarhiei române moderne a fost un Principe german care, în timp, s-a românizat total, identificându-se afectiv cu țara de adopție, pe care a reușit să o elibereze din chingile feudalismului întârziat, a dus-o în sincronie europeană, i-a obținut independența de stat și, călcându-și pe inimă, i-a indus drumul corect la începutul primei conflagrații mondiale, alegând să nu se solidarizeze cu rudele sale de sânge german.

Carol I a fost personajul exponențial care a condus România, vreme de aproape jumătate de secol, spre o devenire întru modernitate, deși la urcarea sa pe

tronul Principatelor Unite, în 1866, țara încă „zăcea turtită”, într-o indecizie cu adevărat istorică.

Carol I al României, Principe de Hohenzollern-Sigmaringen, pe numele său complet Karl Eitel Friedrich Zephyrinus Ludwig von Hohenzollern-Sigmaringen (20 aprilie 1839, Sigmaringen-10 octombrie 1914, Sinaia) a fost Domnitorul, apoi Regele României, care a condus Principatele Române și, apoi, România după abdicarea forțată de o lovitură de stat a lui Alexandru Ioan Cuza. (Domnitorul Unirii își exprimase, însă, intenția de a renunța la tron înainte de a fi fost surprins de complotiști în pat cu amanta sa, Principesa Maria Obrenovici, mama viitorului Rege Milan al Serbiei. Prima soluție pentru înlocuirea lui a fost Prințul Filip de Flandra, însă acesta a declinat oferta.)

Karl Friedrich a fost al doilea fiu al Principelui Karl Anton von Hohenzollern-Sigmaringen (7 septembrie 1811-2 iunie 1885), din ramura romano-catolică a vechii dinastii germane de Hohenzollern, menționată întâia oară în anul 1061 (un strămoș al lui Carol, Friedrich VI de Zollern, burggraf de Nürnberg, luptase alături de Mircea cel Bătrân, la Nicopole, în 1396), și al Principesei Joséphine Frederica Luise de Baden (21 octombrie 1813-1900). Principele era înrudit, așadar, atât cu dinastia din Prusia, cât și cu Împăratul Napoléon al III-lea al Franței. Viitorul Rege Carol I al României a avut trei frați: Principele ereditar Leopold (1835-1905), Principii Anton (1841-1866) și Friedrich (1843-1904), precum și două surori, Principesele Stéphanie (1837-1859; căsătorită cu Regele Pedro al V-lea al Portugaliei) și Marie Louise (1845-1912; căsătorită cu contele

Filip de Flandra, cel care a refuzat Tronul Principatelor Unite, înainte ca acesta să îi fie oferit Principelui Carol; cei doi au fost părinții Regelui Albert I al Belgiei). (www.familiaregala.ro)

În cei 48 de ani ai domniei sale (cea mai lungă domnie din istoria statelor românești), Carol I a obținut independența țării, grație căreia i-a și crescut imens prestigiul, a redresat economia, a dotat România cu o serie de instituții specifice statului modern și a pus bazele unei dinastii. După războiul ruso-turc (1877-1878), România a câștigat Dobrogea (dar a pierdut sudul Basarabiei), iar Carol a dispus ridicarea podului peste Dunăre, între Fetești și Cernavodă, care să lege noua provincie de restul țării.

Cuvintele Prim-ministrului Ion C. Brătianu, rostite în ziua de 10 mai 1881, cu ocazia încoronării lui Carol I ca Rege al României, sintetizează perfect rolul acestuia în transformarea țării: *România, constituită în Regat, completează și încorporează opera Regenerării sale. Ea își dă un nume, care este de acord cu pozițiunea ce a dobândit, ca Stat Independent. Prin noul nume și titlu se întăresc mai mult stabilitatea și ordinea în România. Regatul Român, Măria Ta, este astfel continuarea domniei române; nu are alt program, nici alte aspirații, nici alte tendințe. Este o consacrare, o întărire mai mult dată de Români principiului monarhic, pe care Măria Ta ai știut a-l planta adânc pe pământul României.*

Trebuie subliniat un fapt istoric incontestabil: în 1866, Unirea Principatelor Române, înfăptuită în 1859, era amenințată cu anularea. Numai venirea pe tronul vacant a unui Principe dintr-o prestigioasă dinastie

10 europeană a salvat fragila construcție instituțională începută la 1859 de oamenii de stat patrioți. Apoi, în timpul domniei lui Carol I, România obține independența față de Imperiul Otoman, devenind astfel un stat suveran. Proclamată la 10 mai 1877, independența a fost obținută în urma războiului ruso-româno-turc din 1877-1878, prin lupta armatei române conduse de Domnitorul Carol, și a fost recunoscută de către Marile Puteri la Congresul de la Berlin. După o abilă cruciadă diplomatică europeană, România devine regat independent și suveran în anul 1881 (independența și suveranitatea fuseseră recunoscute internațional încă din anul 1878, prin actul Congresului de la Berlin).

Această evoluție, care acum, privind retrospectiv, pare una nemijlocit firească, nu a fost, însă, și una lesnicioasă, ea fiind pregătită metodic, etapă cu etapă, vreme de 15 ani, o dată cu venirea în țară a noului Domnitor. Astfel, pe 29 iunie/11 iulie 1866, Adunarea Constituantă adopta prima Constituție a țării, una dintre cele mai avansate ale timpului. În anul următor, 1867, se introduce sistemul monetar național, în anul 1870 fiind bătute în țară primele monede de aur, argint și aramă, după înființarea Monetăriei Statului, moment greu digerat de Poarta Otomană, care simțea că, astfel, autonomia Principatelor era consolidată decisiv. În 1867, Principatele Unite trag cu dinții și reușesc să aibă pavilion separat la Expoziția Universală de la Paris.

În paralel cu marcarea noului statut al țării pe coordonate internaționale, nu este neglijată nici evoluția internă a statului, fiind puse și consolidate constant

temeliile ei culturale. La 15 septembrie 1867, Carol I devine membru de onoare al Societății Academice Române, instituită prin Decret Domnesc în 1867, devenită Academia Română, la 30 martie/12 aprilie 1879. Protector și președinte de onoare al Academiei Române între 1879 și 1914, Regele a lăsat acesteia, prin testament, suma de 600.000 de lei. În 1867, ia ființă Școala Normală „Carol I”, finanțată din caseta personală a Domnitorului. La 11 mai 1868, este înființată Societatea Filarmonică Română. În timpul domniei Regelui Carol I, se inaugurează Palatul Universității din București (14 decembrie 1869), Palatul Universității din Iași (21 noiembrie 1897) și Teatrul Național din Iași (1 decembrie 1896). În 1888, este inaugurat Ateneul Român. La 14 martie 1895, se inaugurează, în București, Fundațiunea Universitară „Regele Carol I”, actuala Bibliotecă Centrală Universitară „Regele Carol I”. În 1908, se înființează „Observatorul Astronomic” cu planetariu („Observatorul Popular”). Sub sceptrul lui Carol I, se fondează mai multe universități și colegii naționale (licee), pe întreg teritoriul țării, cele mai multe dintre ele funcționând până în ziua de astăzi. Iar la 1 decembrie 1912 a fost întemeiată „Federațiunea Societăților Sportive din România” (F.S.S.R.), care cuprindea douăsprezece comisii (atletism, fotbal, rugby, scrimă, ciclism, tir, canotaj, tenis, natație, gimnastică, oină, sporturi de iarnă). Primul președinte al instituției a fost Principele moștenitor Ferdinand.

Evident, și dezvoltarea socio-economică a țării cunoaște o dinamică impresionantă, nefiind neglijat niciun domeniu.

La 31 octombrie 1869, se inaugurează oficial linia de cale ferată București-Giurgiu, respectiv prima gară a Bucureștilor, Gara Filaret. (În 1906, rețeaua de căi ferate a României avea să ajungă la 3.180 kilometri!) La 25 septembrie 1872, se inaugurează Gara de Nord din București (numită, până în anul 1888, „Gara Târgoviștii”) și tot în 1872 își încep activitatea Atelierele Căilor Ferate din București. În 1879, a fost dată în folosință prima linie de cale ferată care a legat Transilvania de București, prin inaugurarea liniei Ploiești-Predeal și joncțiunea cu calea ferată Brașov-Predeal.

La 12 noiembrie 1871, se inaugurează Uzina de gaz aerian de la Filaret. La 26 decembrie 1872, este introdus în București tramvaiul cu cai. În 1875, se înființează Fabrica de ulei vegetal din București. La 15 decembrie 1875, își începe activitatea Banca de București (cu capital francez). Între anii 1880-1883, este amenajat cursul Dâmboviței. În 1882, este introdus iluminatul electric la București. În 1884 este introdusă, în București, prima linie telefonică.

În decursul luminatei domnii a lui Carol apar și își fac simțită prezența în societate o sumedenie de instituții specifice unei națiuni moderne. Astfel, anul 1872 marchează începutul funcționării Școlii Militare de Infanterie și Cavalerie din București și al Școlii fiilor de militari din Iași. La 4 iulie 1876, este fondată Societatea Națională de Cruce Roșie a României. La 17/29 aprilie 1880, se înființează Banca Națională a României, a 16-a bancă centrală din lume. La 1 decembrie 1882, se deschide Bursa din București, în clădirea Camerei de Comerț din strada Doamnei. În Monitorul

Oficial al României din luna decembrie a anului 1882 au fost publicate cotațiile bursiere ale primelor companii românești tranzacționate. Iar, în 1885, se deschide Grădina Botanică la Cotroceni.

La 25 septembrie 1883, are loc inaugurarea Castelului Peleş din Sinaia, leagănul Dinastiei române, ridicat de Regele Carol I cu bani provenind din caseta personală. La 1/13 mai 1885, este recunoscută autocefalia Bisericii Ortodoxe Române de către Patriarhatul Ecumenic de la Constantinopol. La 23 aprilie 1887, Catedrala mitropolitană Iași este sfințită, în prezența Familiei Regale a României.

În septembrie 1895, a fost inaugurat Podul Carol I de la Cernavodă, construit la inițiativa Regelui. La data aceea, podul peste Dunăre era cel mai lung pod din Europa continentală. La 8 iunie 1897, se așază piatra fundamentală a Palatului „Casei de Depuneri, Consumațiuni și Economie”, în prezența Regelui Carol I și a Reginei Elisabeta. Palatul este inaugurat în anul 1900, prima ședință a Consiliului de Administrație în noul sediu având loc la 15 iunie. Între anii 1895-1910, este modernizat portul Constanța. În 1901, este inaugurat Palatul Poștelor din București (actualul Muzeu Național de Istorie a României). La 27 ianuarie 1903, este fondată, la București, „Confederația Patronală UGIR (Uniunea Generală a Industriașilor din România)”, ce își propunea dezvoltarea economică și modernizarea societății românești. În 1904, România ocupă locul al patrulea în Europa, în raport cu numărul populației (după Elveția, Germania și Suedia), la numărul de telegrame trimise (peste 2 milioane și